

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 183/08-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. mája 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. I. A., K., vo veci namietaného porušenia práv podľa čl. 12 ods. 1 a 4, čl. 13, čl. 14, čl. 15 ods. 1, čl. 16 ods. 1, čl. 17 ods. 1, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 21 ods. 1, čl. 35 ods. 1, čl. 43 ods. 1, čl. 46 ods. 1, 2 a 3 a čl. 50 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Čadca č. k. 7 C 36/2002-20 z 5. mája 2003 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. I. A. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 28. marca 2008 doručené podanie Ing. I. A. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorom namietal porušenie práv podľa čl. 12 ods. 1 a 4, čl. 13, čl. 14, čl. 15 ods. 1, čl. 16 ods. 1, čl. 17 ods. 1, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 21 ods. 1, čl. 35 ods. 1, čl. 43 ods. 1, čl. 46 ods. 1, 2 a 3 a čl. 50 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Okresného súdu

Čadca (ďalej len „okresný súd“) č. k. 7 C 36/2002-20 z 5. mája 2003, ktorým bolo na návrh jeho manželky zrušené bezpodielové spoluvlastníctvo manželov.

Sťažovateľ poukazoval na „rozporuplnosť“ predmetného rozsudku „1. s Chartou zákl. ľudských práv, 2. s ÚSTAVOU Slov. republiky, 3. s platnou legislatívou...“ a tvrdil, že „zo strany súdnej moci došlo ku vážnemu porušeniu elementárnych ľudských práv voči mojej osobe“.

2. Sťažovateľ navrhol nasledovný „petit:

A. - Náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu - podľa uváženia ctihodností ÚS SK, navrhujem za každý mesiac prietahov vo veci porušovania elementárnych ľudských práv, osobného znevažovania, indoktrinácie, psychickej tyranie - odškodnenie 10 tis. Sk/mesiac; celková suma odškodného 840 tis. Sk -

B. - Na základe frontálneho porušovania Charty, Dohovoru a najmä ústavných práv SK navrhujem:

- zrušiť Rozsudok 7C/36/2002-20 OS Čadca (...) a to od samého počiatku (...).“.

K sťažnosti sťažovateľ pripojil predmetný rozsudok okresného súdu a podanie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 13. februára 2008.

3. V rámci prípravy predbežného prerokovania sťažnosti ústavný súd zistil, že rozsudok okresného súdu napadol sťažovateľ odvolaním z 12. júna 2003. Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 8 Co 183/2006-106 z 18. júla 2006 potvrdil rozsudok okresného súdu.

Na dovolanie sťažovateľa najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Cdo 253/2007 z 27. novembra 2007 toto dovolanie odmietol („Keďže v danom prípade dovolanie proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu nie je podľa § 238 O. s. p. prípustné a vady uvedené v § 237 O. s. p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odporcu ako neprípustné podľa § 243b ods. 4 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odmietol.“).

Rozsudok okresného súdu č. k. 7 C 36/2002-20 z 5. mája 2003 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 8 Co 183/2006-106 z 18. júla 2006 nadobudol právoplatnosť 13. marca 2006.

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu je len subsidiárna.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v sťažnosti namietal porušenie jeho „*ľudských práv*“ výlučne označeným rozsudkom okresného súdu.

Podľa ustanovenia § 20 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie

konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti fyzickej osoby na konanie pred ústavným súdom podľa čl. 127 ústavy je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti (§ 25 ods. 2 citovaného zákona).

Ústavný súd opätovne konštatuje, že predmetnou sťažnosťou sťažovateľ napadol rozsudok okresného súdu. Avšak vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, nemá právomoc preskúmať rozsudok okresného súdu, pretože o odvolaní voči tomuto rozsudku rozhodoval krajský súd. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

Z rovnakých dôvodov by ústavný súd odmietol aj nárok sťažovateľa o „náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu“ (ktorej sa domáhal v petite sťažnosti, pozn.), pretože o tejto je primárne oprávnený v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (predtým zákon č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, pozn.) konať a rozhodovať všeobecný súd.

Ústavný súd poznamenáva, že ďalším dôvodom odmietnutia sťažnosti, keďže rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť 13. októbra 2006 a sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 28. marca 2008, je aj jej oneskorené podanie (po lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

V súvislosti s vecou sťažovateľa ústavný súd ešte poznamenáva, že aj keby bol sťažovateľ napadol neústavnosť rozhodnutia krajského súdu (č. k. 8 Co 183/2006-106 z 18. júla 2006), ktoré nadobudlo právoplatnosť taktiež 13. októbra 2006, bola by jeho sťažnosť v tejto časti odmietnutá čiastočne z tých istých dôvodov (t. j. pre oneskorenosť jej podania ústavnému súdu).

Vzhľadom na to, že nedostatok právomoci a tiež nedodržanie zákonom ustanovenej lehoty na podanie sťažnosti ako prekážku brániacu prerokovaniu veci pred ústavným súdom nemožno odstrániť, nepovažoval ústavný súd za dôvodné vyzývať sťažovateľa na odstránenie ďalších nedostatkov jeho podania, ktoré neobsahovalo náležitosti požadované ustanoveniami § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde.

Z už uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. mája 2008